

PALVE MA POLE ENDA OMA

Iga inimese ja tema rohkem või vähem lähema, rohkem või vähem kaugema, väga kaugel ümbruse vahel on teatud ühendus, kontakt, suhtlemine, lähedus...

See tähendab, et me võime tähele panna ja isegi nõustuda sellega, et me vajame, osana oma loomustest, kontakti puudega või kividega...või loomadega...või väga tõenäoliselt ka inimestega, enam või vähem suuremal, lähedasemal, väga lähedasel või kaugemal moel.

See...selline vaade on esimene samm.

Teine samm, milles me ka võime ütelda, et "oleme nõus", on see, mis meile ütleb- või me ütleme endale- , et meil on sisemine dialoog. Õeldes "sisemine" dialoog, viitame me dialoogile, mida tavaliselt ei väljendata. Vahel jutustatakse asjadest, mida mõeldakse, aga meil on olemas teatud kontakt iseendaga.

Imelik või mis? Seega, Asdrubal ütleb iseendale: *"Asdrubal, kas sa märkad, mida sa tegid? Kas sa ei arva, et sa peaksid vähem jooma?"*. Ja Asdrubal vastab Asdrubalile. Ütleb: *"Seda küll, aga..., vaata, see võtab mul natuke pidurid maha. Ma olen häblik inimene. J ama leppisin oma maksaga kokku, et ta mulle suuri probleeme ei tekitaks"*.

Ja seda ütleb Asdrubal Asdrubalile. See on natuke imelik. Ma seletan.

Põhimõtteliselt, me ei tea –näiteks- kas tiigrike- et mitte ütelda tiiger- tiigrike, enne saagi kallale hüppamist, mõtleb: *"Tiigrike –tiigrike ütleb endale-, tiigrike, kas sa arvutasid tuvi lennutrajektoori õigesti välja? Tiigrike, kas sa märkasid, et tuvi ootab isast tuvi ja võibolla, kui sa hüppad tuvi kallale, tuleb isatuvi ja nokib su silmi, tiigrike?"*

Ja tiigrike vastab: *"Mul on kõik välja arvatatud. Lõpeta rumalused, sest ma pistan selle tuvi nahka"*.

Ja me küsime: *"Kas tiigrike esitabki kõiki neid küsimusi?"*.

Tavaliselt, kui vaadatakse loomasaateid, siis tavaliselt küsitakse umbes nii: *"Kas tiigrike küsib endalt ja räägib iseendaga...Kas see on õige hetk või mitte?"*.

Ja kui tähelepanelik pole, siis usudki. Või küsid: *"Ja kuidas ta teab, et tiigrike endalt niimoodi küsib? Kuidas ta seda teab?"*

Ega ta teagi. Lihtsalt kannab tiigrikesele üle selle, mida ta ise teeks, kui peaks varblast jahtima. Läheduses on varblane ja härrat isutab praetud linnuliha. Näiteks.

"Kuidas ma selle, selle varblase, kätte saan, kui mul ei ole haavlipüssi ega ragulkat ja olen vaid mina ise. Seega, kas ma suudab hüpata puu otsa ja kassina hüpates haarata parema käega varblase? Kas ma suudan hüpates mitte kukkuda ja, kui ma hüppan ja haaran varblase, haarata vasaku käega oksast?".

Näete? Antonio Jose küsib endalt. Ja hetke pärast ütleb: *"Antonio Jose, kas poleks parem avada sardiinikarp? Sa vaata kui ohtlik on hüpates ringi joosta...Kujuta ette, et lind, varblane, märkab, et sa teda jahid ja lendab ära...Kas sa märkasid, et see oks võib katki minna? Sa kukud külje peale, õlg läheb liigesest välja ja su põlve eesmine ristside läheb puruks". "See kõik?". "Ja sa ei saa varblast kätte. Kui kahju, või mis?". "Aga kui mul oleks püss, siis ma alles põrutaks sellele varblasele". "Jah, muidugi, aga sul ei ole püssi": "Kas sa tead, et ma tahaks sardiini? Lisaks, öeldakse, et selles on omega kolm, omega neli, omega*

viis...Ehk see tõstab sind tähtedeni. Tõuseb pähe...Oomega! Alfa ja oomega! See on kuulus kellamark. Sardiin näitab aega ja puha. Väga lahe!”

Ja sa küsid: *“Ja kõike seda küsib inimene iseendalt?”*

Loomulikult, sellist ligu tavaliselt edasi ei räägita või räägitakse siis, kui vägitükk õnnestus...või kui avastati sardiinikarbi suur väärtus; mis tegelikult on väga väike.

Teine samm: sisemine dialoog.

“Ma arvan, ma arvan – ütleb endale Afrodita- , et see poiss ei sobi mulle, aga ma igaks juhuks hoian ta alles. Mind huvitab hoopis see teine, kes mängib minuga hajameelset, aga mulle tundub, et ma meeldin talle. Ma ei tea miks, aga ma näen temas midagi...talle meeldivad ka tiigid. Ja see teeb mulle muret, kuigi tulenevalt hetke olukorrast, kui Afrodita, ma ütlen: Afro...dita...Ja ma ei tea, kas sõita Aafrikasse või jääda New Yorki”.

Ehk, kas kõike seda ütleb inimene iseendale, iseendale? Varblane, Afrodita, Ezekiel, Antonio...Sellisel juhul on ju 7 miljardi inimese vandenõu! Milline sisemine vandenõu, milline rahmeldav segadus! Segadus!...

Teine samm.

- Edasi, on järgmine samm, mis...hmm!

-*Veel üks samm?*

-Ja, ja. On veel üks samm. See järgmine samm on juhuslik, ebaoluline, harv, ootamatu ja ettearvamatu. Vahel võib olla ka ainulaadne või...saadetud.

-*Vabandust! Aga...millele te viitate?*

-Aga sellele, et...ma ei tea; sellele, et see pole seoses välisega, maaga, kiviga, kääridega, papiga...; sellele, et see ei ole minu sisemine dialoog: *“Ja seega, mida ma teen oma pensioniga ja mida ma jätan oma lastele ja kust ma neile ujumisrõnga ostan...? Ai, ai, ai”*. Nagu räpp: *“Ai, ai, ai. Kuhu ma kaklema lähen. Nende karvadega ei jõua ma kuhugi. Ai, ai, ai”*.

Krt! On alles lugu!

-*Ehk kolmas samm viitab sellele...raskelt määratletavale tundele, emotsioonile, tunnetusele.*

-Jah. See on midagi, mis pole mõistuspärane, millel pole seletust, millel pole sisemist dialoogi; mis puhkeb ei tea kust sisemuses või mis on sinusse sisestatud kui mikrokiip või...; mis ilmub ja kaob, tuleb, läheb, asetub, mugandub, läheb...

Seda võib kutsuda mitut moodi, ja, ja, ja. Seda võib kutsuda “armastuseks”, seda võib kutsuda “seksiks”, seda võib kutsuda...

-*Aga...need on ju mitu erinevat asja.*

-Jah, mitu asja ja üks asi samaaegselt. Võime ütelda umbes nii: **“Ma ei ole enda oma”**.

-*Ma ei ole enda oma? Ma ei ole enda oma? Seega, kust ma siis olen? Olen...olen künkalt?, tasandiku laulust?, häälest ära nagu täna hommikul? See kestis ainult hetke, aga sellest hoolimata kostis. Kust olete? Kes teab!*

Ma ei ole enda oma? Aga, kuulge, ma kuulun iseendale.

-Ah tõesti? Kindel? Ja kui juhtuvad kõik need just räägitud asjad, kust sa oled?

-*Ei, need on...ma ei tea, elu asjad, mis...*

“Ma ei ole enda oma”.

Jah, alati on öeldud: põhjus-tagajärg, on ju?

“Ja sina oled minu kõikide murede, kõikide nuttude ja mu lootusetuse ja pettumuse põhjus”...Näiteks. Et panna mõni väike asi kellegi süüks. Issand jumal!

Aga on põhjuseid...või on põhjuseta tagajärgi ja tagajärgedeta põhjuseid ja see näitab mulle, et ma ei ole enda oma.

-*Ma ei ole enda oma?...Ja kelle oma ma olen?*

-Aga vaatame. Veel kord. Kelle oma ma olen?

-*Isa ja ema oma, vist?*

-Mitte just täpselt. Nad aitasid kaasa; tegid koostööd. Aga, lisaks, pööra ühele asjale tähelepanu, Andres.

-*Andres?*

-Jah: Andres. Sina, Andres. Vaata nüüd: nemad aitasid kaasa, aga nad ei tea seda! Milline võhiklikkus, on ju? Ehk nemad hakkavad seal pihta: tran, tran, tran; kas tran-tran või kiiremini. Aga nemad ei tea, et aitavad kaasa. See on nagu enesetapp!

-*Enesetapp? Ei! Pärast sündisin ju mina!*

-Jah, jah, aga saa minust aru. Tänapäeval on normaalne –veel enam, näiteks, XXI sajandil- et kui sa teed koostööd ja tead mida sa teed. Aga mida sina panustad? Kas sa tead?

Ei. Täpselt mitte, sest nüüd, vaadates last, Andrest, no kuulge, jumala eest! Ehk, see poiss ei saa olla minu poeg, selline ebameeldiv välimus, selline kõmisev hääl. Ei, ei. Ma ei tunne teda ära.

-Aga siiski. Sinul oli siin oma osa. Või mitte.

-*Või mitte?Kas see on kinnitus või eituse?*

-Võta seda nii nagu tahad.

-“Ma ei ole enda oma”. Ehk...Aga ma pean kellegi oma olema...?

-Miks?

-*Just, kas ma pean kellegi oma olema?*

-Sest sa ei ole enda oma, muidugi.

-*Ma pole enda oma, aga olen evolutsiooni, loomisloo tulemus...*

-No kuule! See on sama, mis su vanematega.

-*Ahah.*

-No hea küll, ma ei teagi...kas selleks, et asja parandada või väljuda ebamugavast olukorrast, võiks ütelda: *“Ma olen Loomingu oma”*.

Näiteks, näiteks.

-Ah! Ja mis see Looming on?

- Ma ei tea. Mul pole aimugi. See on nii, nii, nii, et...

-Aga ma võin oma eluga teha, mida tahan! Aga ma võin...!

-Oled kindel?

-Noh, ma konsulteerin iseendaga ja konsulteerin teistega ja otsustan ja...

-Ja? Ja kolmas samm?...See "ma ei ole enda oma", mis sellega saab?

-Kas kolmandat sammu on ikka vaja?

- Küsimus ei ole selles kas astuda või mitte. See lihtsalt..."on". Loomulikult, sa võid märgata...või mitte, nagu me ütlesimegi "ettearvamat, ootamatu, üllatav, külgetõmbav, seksuaalne, armastav"...Psa!

Ja veel enam. Tavaliselt, kui see ilmub, öeldakse: "Aga ma ei tahagi seda sammu astuda! Sest kui ma astun, mida ma siis endale ütlen? Mida mõtleb Ambrosio, Ricardo, sinu tädi, minu onu...? Mida nad mõtlevad, kui ma selle sammu **astun**? Aga samm on.

-Jan, jah. On, on. Ja kui on, siis tuleb astuda. Aga see ei ole nii lihtne, eh?

-Ah! "Lihtne"? Ma...ma ei mõista seda sõna. "Lihtne". "Lihtne". "Raske". Hea küll, jätame selle. Aga on, see samm. Kas sa saad aru, et sa ei ole enda oma?

-Ma ei ole enda oma.

-Aga samm on.

-On. Aga kui ma ei astu, siis ei ole.

-Aga see on sinu sees.

-Jah. On minu sees. Aga selline samm...astuda selline samm...tundub mulle kui...Ei, ei!

Ja nii juhtub selles dialoogis, mis näitab meile, et enamuse korral seda sammu ei astuta.

See looduga ühinemise samm; see vältimatu aktsepteerimise samm; see tunnetatu ilmsuse samm; see kogetu tunnistamise samm; see annatatu tunnustamise samm.

-Sellel sammul, ai, on nii palju nägusid, hetki, kohustusi, nõudmisi, mis viivad mind eemale teistest ja iseendast.

-Sa ei ole enda oma.

-*"Ma pole enda oma", muidugi.*

-Ja kui sa panustaksid natuke rohkem oma ühendusse keskkonnaga...; ei ole vaja midagi panustada, oled ühendatud nii või nii.

-Aga ma võin isoleeruda.

-Aga...see on üks ühenduse vorm. Ja see sisemine dialoog lihtsalt häire.

-Häire?

-Jah. Seda kutsutakse "obsessiivseks, kompulsivseks, dominantseks maaniaks". See on osa igapäevasest psühhopatoloogiast. See on runrun, nagu oleks sul neuronite asemel

mardikas peas. Ja et sa räägid ja ütled iseendale. Teinekord kutsutakse seda "skisofreeniaks" või "neuroosiks".

-Jah, aga...

-Ei. Mitte et see oleks halb, aga saa aru; iseenda käest küsimine on natuke hedonistlik, natuke kõrk, natuke tühine, natuke ennastimetlev. Uh! Sul on oht endast ära väsida. Ütled: *"Ma olen endast väsinud"*.

Aga kui see oled sina, kuidas sa endast väsid? Vaatame nüüd! Kuidas saab üks inimene endast väsida, kui ta on ise? Kui tema on tema! Kuidas inimene iseendast ära väsib? See on täielik õnnetus! Kui sa väsid iseendast, kui inimene, saad sa Gilberti värvilise kliiketendustöve- üks naha asi-, võid saada Raynaud haiguse- selle perifeerse vereringe oma-, võid saada endometriooosi- see on endomeetriumi vales kohas-, võid saada kiilaspea...kohe! Mis sa ütled?

-Aga vahel võib endast kõrini olla küll.

-Muidugi, on loogiline, et nii juhtub, sest sa oled pikalt oma sisemist dialoogi arendanud, oled hammastuse ammendanud ja sul pole hammastumiseks hambaid; kõik on sile ja sa libised, uisutad, vennas!

-Libisen? Uisutan?

-Jah! See on nagu pidur, mis ei oska trummi ja kääksumisega kohaneda; ei pidurda. Ja muidugi, saabub "pidurdamatus". Ja siis tuleb ämbrisse astumine, mõttetu kommentaar, kontrollimatu vägivald, pidev vihastamine...Terve hunnik valitsevaid ennasthävitavaid bandesid.

-Mõnest sõnast ei saa aru.

-Parem. Parem, parem, parem. Ei ole vaja kõike mõista. Nüüd...Sest kujuta ette, et sa saad Hashimoto türeoidiidi. Mis sa siis arvad?

-Mis see on?

-See on sinu kilpnäärme autoimmuune haigus, kujuta ette; kilpnääre oli kaelal nii rahulik, seal kurgus ja tuli Hashimoto ja tegi su elu keeruliseks. Sest Jaapani arst, Hashimoto avastas Hashimoto türeoidiidi.

-Jumal küll! Aga...see on Jaapanis?

-See on igal pool, Hashimoto aga on Nagoyast.

-Jumal küll!...Aga kui sa selle saad...Ah, ei midagi. Tahan öelda, et...

-Siis pead arsti juurde minema ja kirjutab sulle immunosupressoreid, kirjutab kortikoide...kirjutab mida iganes talle pähe tuleb, mis pähe tulnud. Ehk mitte midagi originaalset.

-Aga...kui ma sõidan Jaapanisse, kas ma saan terveks?

-Ei...Kui sa lähed Jaapanisse, siis ei lähe see üle.

Ah!...Kui haprad! Kui habras sa oled! Või kui haprad me oleme!

Ja järsku oleks parem...näiteks antud juhul- järsku oleks parem kogu selle juustu riivimise tõttu teha hoopis fondüüd? Kus juustu ei riivita. Eh! Muidugi, hoopis juustutükid. Need pehmenevad, sulavad, aga ei riivita. Järsku oleks parem süüa fondüüd, selle asemel, et spagettide peale juustu riivida? Mis sa arvad? Vasta.

“Sardiinid”.

Muidugi. Jõuab kätte hetk, kui sardiin on peo kuninganna. (*siin sardiin- noor naine*)

Mõnedes riikides on ka “(mees)sardiine”; nad otsivad juhust, et...suhelda, ütleme nii. Et neile antaks sardiine. Palun!

Kolmas samm.

-Aga..see kolmas samm, kas tuleb sellega tegeleda või...?

-Küsimus ei ole tegelemises. See kolmas samm “**on**”, “**on olemas!**”. Ja kuna sa pole enda oma...

Sa pead seda ütleva: **Ma pole enda oma**”. See sarnaneb selle lauluga, “Ma pole siit ega sealt, mul pole vanust...”- see on Alberto Cortez-i laul- , aga heas mõttes. Heas mõttes tähendab: “Ma ei ole enda oma”. Lisaks, kõlab tundlikult, kõlab heldelt, kõlab nagu ...natuke kergelt armuv, või mis? “Ma pole enda oma”.

Seega,, oled armastuse muli oma, oled suudluste impulsi pidurdamatu otsuse oma, kuulud pilvede plahvatuste ja lendavate tähtede, mis laskuvad tähtedele ja karjuvad sealt: jAaaaahhhhhhhh, poeem.

-Muidugi, seda teha...pff...

Elamise teadvus näitab sulle neid kolme sammu kõigis olendeis. Ja võimalus muutuda tundlikuks selle sammu suhtes asub Palvetavas tähenduses. Meditatsioonid ja kontemplatsioonid aitavad kaasa. Aga just Palvetav tähendus ei vaja välist ega loo sisemist dialoogi, vaid edeneb kolmanda sammuga.

Jah, jah! Kindlasti on keegi sedasi mõelnud. On sarnane ja samasugune “Pühaks Vaimuks” kutsutuga. Brasiilias on sellenimeline pank, “Püha Vaim”. Pankuritel on ka hing, panna selline nimi pangale!... See on maskeerimisviis, et sulle ja su manöövritele tähelepanu ei pöörataks.

Aga...miks, miks võrrelda seda Püha Vaimuga?

Sest tema kohta ei teata midagi, aga ta on. See on viis, kuidas tähistada eksistentsi seda külge, seda tahku: Ma ei ole enda oma”.

-Seega, kui ma ei ole enda oma, kas võib ütelda, et ma olen Püha Vaimu oma?

-Ei.

-Aga kas siis võib ütelda, et ma olen Püha Vaim.

-See on parem.

-Mina, Püha Vaim? Aga ma ei tea, mis see on!

-Ja...? Kas keegi kunagi arvas teadvat **kõike!**? Ah, jah, muidugi! Te uskusite teadvat kõike! Ahhh! See oli osa riivimisest, mida õigustati keskkonnaga! Y lõpuks oligi mees või naine eneses kindel ja kõiketeadev ja kõik oli väga selge. Ah, muidugi, muidugi! Milline draama, või mis? Ja nüüd öeldakse talle, et ta on Püha Vaim ja ta ei saa seda aktsepteerida, sest ta ei tea sellest midagi! Aga, kas ta kunagi on millestki midagi teadnud! Ah?

-Mis sa nüüd! Mina...

-Siiralt.

-No, teada...teada-teada-teada-teada-teada, nii-nii, lõpuni välja-lõpuni välja, ei, aga ma saan...tänaval, metroos...inglise keelega hakkama...

-Saad inglise keelega hakkama?

-Yes!

-Pagan! Milline tase, ah!? Milline tase!

-Hea küll! Aga miks ei jääda rahule esimese ja teise sammuga?

-Just sellepärast: sest inimesed, enamuses, pole kahe sammuga rahul ega rahulikud.

-Aga meil on ju kaks jalga, kaks kätt!- Meil ei ole kolme!

Just...Kui lugeda keha, siis on kolm. Aga -nagu öeldi varem, nüüdsel ajal vähem-kehaga...ei võeta arvesse.

-See ei ole samm.

-Ei, aga...kui sa astud sammu ja pärast astud teise, siis see on keha liigutamiseks, on ju? See ei ole jalgade liigutamiseks..

-Milline segadus! Milline segadus, milline segadus! Vaatame nüüd järele. Teeme asjad selgeks.

-Just: teeme asjad selgeks.

-Jah. See on tõsi. Esimese ja teise sammuga, koos, olen ma tavaliselt natuke lombakas. Ja ma veensin ennast, et elu on selline. Ja nüüd öeldakse mulle, et ma ei ole enda oma, mul on kolmas samm, mida ma ei tunne!: et ma võin istuda mediteerima, palvetama, kontemplerima...Ja see on keeruline, keeruline, sest ma tahan aru saada, sest ma tahan sellest midagi teada ja tuleb välja, et ma ei tea!

-Muidugi. Jõudsid teadmise teadvustamisse toetudes sisemisele dialoogile ja suhtele välisega...ja seal kõik ammendus. Ja eelkõige võeti omaks ja aktsepteeriti, et "teatakse". Ja ei teata. Sest elu eesmärk ei ole teadmine. On olemine. On olemas olemine. On kolmanda sammu astumine.

Muutuda trinitaarseks. "Muutuda trinitaarseks". Võtta endale rohkem kui isa või ema osa. Olla –kui nii võib öelda - Püha Vaim.

Ja nii, selle hoiakuga, jõuab Palvetav Tähendus oma transtsendentsuseni, Meditatsioon jõuab oma heatahtlikkuseni. Ja vaatlus jõuab halastuseni.

Kolmas samm...

"Ma ei ole enda oma".
